

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

МУЗИКА

Оруђе завођења

Шеста поставка Моцартовог *Дон Ђованија* на сцени Националног театра заправо је копродукција Народног позоришта и Опере и театра **Мадле-нијанум** - упутан пример удруживања оперских кућа које, очевидно, не морају да фишурирају као конкуренција.

Инсценација Алберта Триоле претпоставља искорачење из конкретног темпоралног контекста, радња се одвија у неодређеном историјском тренутку (или чак у некаквом историјском процепу), и некад и сад. Актери доживљавају трансформације (инспирација, чистачица, гардероберка, сценски техничар... добијају улоге у Моцартовој опери). Ипак, неки редитељски поступци (можда баш с намером) збуњују посматрача. Да ли су бројна (разбијена) огледала доиста схваћена као оруђе завођења *Дон Ђованија* (како је прецизирано у програмској књижици), или је логичније сагледавати их кроз аутоеротизам шпанског заводника? Зашто смо већ на почетку сазнали на који ће начин скончати главни јунак? Наиме, у истом сценском отвору нестају и Комендаторе (у првој сцени) и *Дон Ђовани* (у фина-

лу). Да ли то значи да су им греси подједнаки или је реч о свођењу сваког краја на идентичну провалију?

Недоумица није било у погледу (музичке) интерпретације Моцартове партитуре. Марко Боеми ауторитативно предводи оркестар, солидно усаглашен са солистима, хором и плесачима. Поставком, без сумње, доминира Драгољуб Бајић као Лепорело: изванредна је његова лакоћа вокалног изражавања, глумачко умеће. Владимир Андрић је рафиниран *Дон Ђовани* који (не)очекивано придобија публику на страну антагонисте. Дона Ана је поверена поузданој и сценичној Снежани Савичић Секулић; контрадикторну појаву доне Елвире занимљиво је обликовала Иванка Раковић Крстеношић; Софија Пижурца (Церлина) увек је одличан избор у поделама Моцартових опера. Лепе партије остварили су Александар Маневски (Комендаторе) и двојица младих певача, Гаврило Рабреновић (Мазето) и Марко Живковић (*Дон Отавио*). Квалитет представе нараста са примицањем дела драматичном финалу. Било је, међутим, неопходно обратити пажњу на позиције солиста који су, будући претежно смештени у унутрашњости позорнице, неретко били надјачавани оркестром.

Марија Ђирић